

Nejsi to ty, kdo nese kříž, kříž nese tebe.

Jan Maria Vianney

Drazí přátelé!

Vstupujeme do období přípravy na Velikonoce, které jsou centrem křesťanského života. Vždyť v tajemství ukřižování a zmrtvýchvstání Krista je základ všeho, čemu věříme a na co spoléháme v každodenním životě. Toto období nás volá k obnově. To znamená, aby se z nás stal nový člověk obnoven milostí Krista. Řecké slovo *metanoia*, které hojně užíváme v období půstu, je nejenom označením pro kajícnost, činit pokání, zbavovat se hříchu, ale je hlavně pozváním ke změně smýšlení, k vykročení novým směrem života. Ve východní liturgii se v postní době slouží ve středu a pátek liturgie předem posvěcených Darů. Jedním z úkonů kněze je lehnout si na zem tváří dole na znak úplné odevzdanosti se milosti Krista. Ze země povstává nový člověk, očištěn krví Ježíše z kříže. Proto je důležité právě v postní době nejenom dávat si nějaké závazky, třeba že nebudu celý půst pít alkohol nebo kouřit, když stejně po Velikonocích začnu znovu. Spíše bychom měli přehodnotit svůj život. Tak jak toto období provází jaro a my děláme úklid, tak si prostě uklidit ve svém životě. Vyhodit věci zbytečné, vyvětrat a vpustit

svěží vzduch, abychom měli pocit, že Duch vane a vede nás k novým dobrodružstvím s Kristem. Budeme mít hodně příležitostí se duchovně nabít. Začínáme hned

první postní neděli žehnáním křížové cesty a mší svatou s otcem biskupem Josefem Nuzíkem. Nebude to jenom vnější slavnost, ale hlavně možnost se povzbudit a dostat hned na začátku ten správný impuls. Dál postní duchovní obnova o povolání, která nás v duchu mimořádného misijního měsíce povzbudí k hledání možnosti žít užší vztah s Kristem. Také je tu možnost pátečních a nedělních křížových cest. Jít s Kristem a přemýšlet nad smyslem života. Rozhodně pro každého je připraven duchovní program a jeho podstatou je pravidelná účast na slavení Eucharistie. Nezapomínejme na děti, které potřebují zažít Krista a pochopit, proč Ježíš umírá za nás, jaký smysl měla jeho oběť. Využijme aktivit, které se jim nabízejí. Ať je pro naši farnost a město tato doba skutečným požehnáním. Kéž by utichly spory a mnozí odložili zbraně nenávisti a sobectví a pochopili, že mít na zřeteli společné dobro je jediná cesta k opravdovému pokoji a vnitřní radosti.

o. Marian

**Farnost Slavičín zve na slavnostní žehnání
KŘÍŽOVÉ CESTY v neděli 10. března 2019.
Žehnat bude Mons. Josef Nuzík pomocný biskup olomoucký
ve 14.30 hod. u 1. zastavení (na začátku Pivečkova lesoparku).
Otec biskup bude také hlavním celebrantem při mši svaté v 11 hodin.**

www.faslavicin.cz

Pastýřský list pro dobu postní 2019

Drazí bratři a sestry,
milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s Vámi se všemi!

Na začátku postní doby, v níž se máme pokusit o nápravu k lepšímu, si připomeňme, že Pán Ježíš nezaložil jednotlivé křesťany, ale církev jako společenství. To je důležité si uvědomit v době, kdy zakoušíme v církvi krizi charakterizovanou nejen úbytkem věřících v řadě kostelů, vymíráním národů s křesťanskou kulturou, či morálními skandály.

Současní papežové nám to často připomínají. Papež Benedikt řekl: Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoliv vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a věrně mu sloužil. Nebo papež František: V dějinách spásy zachránil Bůh lid. Bez příslušnosti k lidu neexistuje úplná identita. Nikdo se proto nespasí sám jako oddělený jedinec. Bůh nás k sobě přitahuje s ohledem na celkový rámec vztahů, které se utvářejí ve společnosti lidí: Bůh chce vstoupit do společenské dynamiky, do dynamiky lidu. Copak nežili křesťané už v době apoštolské ve společenství, kdy všichni, kdo přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné? Prodáváli všichni svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval.

Každý den zůstávali v chrámě, po dolech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se v všeobecné oblibě. APán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spase a církvi.

To jsem si uvědomil při listopadové návštěvě Iráku, kde jsem se uprostřed poválečného utrpení setkal s živým společenstvím křesťanů. Když uvažují o navrácení z utečeneckých táborů do svých domovů, mají jedinou otázku: Funguje tam kostel? Pokud ne, tak se nestěhují. Viděl jsem kostel velmi poškozený, ještě hrozně černý od požáru, ale denně se v něm už slavila mše svatá a dle svědectví kněze byl vždy plný. Ten kostel je místem, z něhož vychází obnova života celého města. Bylo to vidět i večer na ulici.

Nikdo se neuzavírá, všichni jsou večer společně venku. Proto si taky věří, vzájemně se povzbuzují a pomáhají si. Po staletí žijí tito křesťané v muslimském moři, ale ne rozptýlení, nýbrž ve společenstvích křesťanských obcí či městských čtvrtí.

Vzpomněl jsem si na návštěvu Bangladéše před několika lety. Uprostřed víc jak 160 milionů muslimů žije 350 tisíc křesťanů. Nemíchají se, ale mají křesťanské obce, protože chtějí mít blízko do kostela, a děti mohou chodit jen do křesťanských škol, protože ve státních by z nich udělali muslimy. Mezináboženské vztahy jsou však většinou dobré. Na středních a vysokých katolických školách studuje mnoho muslimů, protože jsou to nejlepší školy. Byli jsme tehdy na návštěvě i v muslimské rodině. Přesto nejsou křesťané úplně rovnoprávní. Musí však být dobrými řemeslníky či odborníky, aby je druzí uznávali a potřebovali.

V Evropě se zdůrazňuje více osobní svoboda než společenství, promíchání kultur i náboženství. Ve městech se necítí potřeba patřit do nějaké farnosti, protože svobodný občan si zajde pokaždé do jiného kostela, jak se mu to hodí. Myslí si, že společenství nepotřebuje, a pak se

diví, že trpí samotou a dětem už víru předat nedovede. Vidíme, jak u nás věřících ubývá, jak církev v Evropě vymírá a křesťanská kultura se vytrácí, protože jednotliví křesťané bez živého společenství církve se nakonec přizpůsobí nevěřícímu prostředí. Při tom máme ještě odvahu poučovat lidi potřebující naši pomoc, že by to měli dělat jako my. Někteří Evropané dokonce chtějí humanitární pomoc podmiňovat přijetím demokracie a sekularizace. Jako bychom zapomněli na evropské zkušenosti.

S obdivem jsme za komunismu četli pastýřský list biskupa Joachima Wankeho z východoněmeckého Erfurtu, který měl odvahu žádat své věřící rozptýlené mezi nevěřícími, aby v zájmu uchování víry všechno opustili a přesídlili do takových míst, kde mohou žít ve společenství živé církve. Jinak nezůstanou křesťany, protože křesťanství se žije ve společenství, jak ukazuje zkušenost prvotní církve. Křesťané v Asii nám to potvrzují svou zkušeností z historie i současnosti.

Kéž bychom našli tolik pokory, abychom jejich zkušenost nejen respektovali při nabízení pomoci, ale také se od nich i poučili. Kéž tuto moudrost najdou rodiče, kteří posílají své děti do světa, a pomohou jim najít křesťanské společenství. Kéž tuto moudrost najdou mladí lidé, kteří se chtějí kvůli studiu či práci usadit v jiném prostředí. Kéž ji najdou křesťané ve městech a pevně se zapojí do farního společenství, které si vyberou.

Farnost však neslaví jen bohoslužby, ale také se sděluje, pomáhá si, žije spolu, takže se v ní nikdo necítí ztracený či opuštěný. Místní církev je rodina spojená láskou Ducha Svatého. V ní mají místo všichni, kteří otevřou svá srdce Boží lásce a nechťají jen brát, ale i dávat. Jen tak může být farnost tajemným tělem Kristovým, viditelným a působivým znamením Boží přítomnosti ve světě. Jen uprostřed takového společenství se mohou lidé včetně nevěřících setkávat s živým Kristem a být jím osloveni. Jen v takovém prostředí mohou dozrávat opravdoví křesťané, kteří se nebojí jinakosti druhých a umějí s nimi žít, aniž by ztratili svou identitu.

Postní doba, do níž vstupujeme, je vhodným časem pro potřebné změny. Hledejme upřímně, třeba i v modlitbě a postu, co od nás Pán žádá, abychom přispěli k oživení církve u nás. Najdeme cestu do konkrétního společenství farnosti a v duchu služby se aktivně zapojíme do jeho života, bez ohledu na věk. Mějme otevřené oči, abychom viděli, kdo kolem nás potřebuje nějakou pomoc, či jen čas k naslouchání. Nabídneme spolupráci kněžím a členům farních rad, kteří jsou zástupci farníků, abychom na cestě k Velikonocům společně udělali krok k oživení farní rodiny. Jen živé společenství obstojí a taký poroste. Jen živé společenství bude mít naději na svého kněze. Záleží na každém z nás, drazí přátelé. Neváhejme, Velikonoce budou brzy.

K obrácení, které přispěje k oživení církve, každému z Vás ze srdce žehnám

arcibiskup Jan

Pastýřský list ke Dni modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti

Drazí bratři a sestry,

v pondělí 25. března oslavíme Slavnost Zvěstování Páně, kdy se v lůně panenské Matky Slovo stalo tělem. Také každého z nás Bůh utkal s láskou v lůně matky, aby nás jednou mohl zahrnout věčným životem. Mariino „Ano“ životu nabízí bohatý obsah, jak zaměřit svoji pozornost na ještě nenarozené děti a jejich rodiny. Proto se v tento den Ježíšova počatí zvláště modlíme za úctu k počatému životu.

Počátek nového života je okamžikem velké radosti, naděje a očekávání. Někdy však tento Boží dar přichází nečekaně a je přijímán s úzkostí a strachem. Téměř dvacet tisíc rodičů ročně těmto obavám podlehnou, dítě je usmrceno a srdce matky bývá navždy zraněno.

Na srdci nám ale leží i bolesti rodin, kterým se dítě počít nedaří a důvěřivě hledají pomoc v technikách umělého oplození. Až příliš pozdě poznávají jejich odvrácenou stranu – narušené intimní vztahy, zdravotní problémy a osudy těch nejmenších zahubených či zmrazených v prvních dnech života.

Všichni rodiče, kteří přišli o dítě, ať už před narozením či po něm, vědí, že toto je jedna z největších bolestí, kterou si nesou ve svých srdcích celý život. Církve ve svém bohatství a rozmanitosti nabízí doprovázení

v okamžiku štěstí z příslibu nového života, ale také pomáhá těm, kteří o život svého dítěte bojují a pamatuje i na ty, kdo o své dítě přišli.

Chceme upřímně poděkovat všem. Vám, kteří se denně modlíte za nenarozené v rámci Modliteb za nejmenší. Vám, kteří nechávají ve svých farnostech sloužit mše svaté, takže není den v naší zemi, kdy bychom Bohu neprosili za nenarozené. Vám, kteří finančně podporujete organizace pomáhající nečekaně těhotným ženám. Vám zdravotníkům – lékařům a sestrám, kteří pečujete o rodiny očekávající narození dítěte. Vám, kteří jste umělci, právníci, novináři nebo politici a hájíte kulturu života. Vám, kteří se veřejně hlásíte k civilizaci života, když i přes mnohé oběti každoročně přijíždíte do Prahy na Národní pochod pro život a rodinu.

Zvláště pak oceňujeme svědectví každodenního života, které obrací srdce snáz než nejlepší projevy. Svědectví, kdy žena je skutečnou ženou a obětavou matkou. Svědectví, kdy muž je skutečným mužem a spolehlivým otcem. Svědectví, kdy oba obětavě a s láskou vychovávají své děti. S velkou nadějí myslíme i na mládež pro její otevřenost k velkorysé a čisté lásce a ochotě o ní svědčit.

Za Vás všechny a za svědectví Vašeho života z celého srdce děkujeme Bohu a všem Vám žehnáme.

Vaši čeští
a moravští biskupové

Každé ráno se znovu narodíš. Pro moudrého člověka znamená každý nový den nový život, nový začátek. Je několik věcí, které více než cokoli jiného ovlivní tvůj dnešní den. Tvoje pokora a radost, když se ti bude dařit, a tvoje trpělivost a houževnatost, když se ti dařit nebude! Začni svůj den s vděčností za všechno, co máš a čeho jsi dosáhl.

Carpe diem – Užij si dne!

Poselství nemocným Postní doba a velikonoce 2019

Milí bratři a sestry, naši nemocní přátelé,

v polovině měsíce února jsem byl v Arcidiecézním muzeu v Olomouci na vernisáži, kterou se otevřela výstava obrazů křížové cesty, která byla po několik let restaurována. Ve výstavních prostorách mě překvapilo, jak jsou obrazy této křížové cesty velké, a proto stojí v držácích přímo na podlaze. Toto umístění umožňuje každému, kdo se u obrazů zastaví, aby se stal součástí scény, kterou obraz znázorňuje. Najednou není člověk jen pozorovatelem a divákem, ale je blízko Kristu Pánu, který nese kříž, a blízko mužům a ženám, kteří s různými postoji, myšlenkami a srdcem obklopují Božího Syna.

Drazí bratři a sestry, také Vaše nemoc a stáří nám dává příležitost přiblížit se sobě navzájem. Někdy máme hlavu plnou myšlenek na svou rodinu, na to, co nás tíží v práci nebo co se děje ve světě kolem nás. Ale nechceme setrvat v tomto postoji pouze u sebe! Tak jako vzpomenu křížovou cestu a každá další promlouvá k tomu, kdo má otevřené srdce, ke zdravému i nemocnému, chceme, aby i Váš životní příběh promlouval k nám. Pohled na Vás může v nás vzbuzovat otázky: jak bych se v této situaci choval já? Obrazy křížové cesty nám ukazují, že když kráčel s křížem On, musíme ho v nějaké podobě nést i my. Pán Ježíš se nás ptá: Nenecháváš mě osamělého? Na čí jsi straně?

Na straně davu, nebo těch několika věrných, kteří ví, že utrpením křížové cesty Ježíšův příběh neskončil? I když Ježíš na obrazech křížové cesty trpí, přece je veliký a krásný, silný a vítězný.

Drazí nemocní, až se budeme modlit pobožnost křížové cesty, chceme si i Vás představit blízko trpícího Krista a vyprošovat Vám statečnost a sílu, kterou měl On, Boží Syn, který slíbil, že ji bude dávat i nám. Současně chceme prosit za to, abyste nezůstali ve svém utrpení sami, ale abyste cítili podporu Boha i svých bližních.

*S pozdravem a požehnáním
+ pomocný biskup Josef Nuzič*

Drazí nemocní,

i já se připojuji svým srdečným pozdravem. Děkuji Vám za všechny modlitby i za každý kříž, který nesete a spolu s Pánem Ježíšem jej nabízíte Bohu na smír za hříchy světa. Zvláště myslím dnes na ty, kteří Vám pomáhají v nemoci či stáří a moc jim děkuji za jejich službu lásky.

*Všem ze srdce žehná
+ arcibiskup Jan*

Milí přátelé, které právě trápí nějaká nemoc, nabízím Vám jeden „vitamin pro srdce“.

Jeho autorem je vlámský řádový kněz Phill Bosmans (1922–2012).

Život může být těžký, strašně těžký. Život tě může zasáhnout v největší hlubině tvé duše. V takovém mučivém okamžiku hledá každý člověk útěchu. Bez útěchy nemůžeš žít. Útěcha však není alkohol, prášky na spaní, ani injekce. To jsou prostředky, které tě na krátký čas spíše omámí a pak tě vrhnou do ještě temnější noci.

Útěcha je jako hojivá mast na hlubokou ránu.

Útěcha je jako oáza nečekaně nalezená v poušti.

Útěcha ožíví tvou důvěru v život.

Útěcha je jako uklidňující dlaň na tvé hlavě.

Útěcha je jako mírný obličej někoho ve tvé blízkosti, kdo rozumí tvým slzám, kdo naslouchá tvému utrpenému srdci,

kdo s tebou zůstane ve tvé úzkosti a beznaději a kdo ti pomůže vidět zase hvězdy.

Útěcha je dar Ducha Svatého, který přichází, jsou-li otevřeny dveře tvé duše, a přináší ti další své dary:

p o k o j – r a d o s t – l á s k u, dary, se kterými můžeš krásně žít.

Přeji Vám, a prosím o to Boha, abyste otvírali dveře své duše této pravdivé útěše, a také abyste měli člověka, který dovede naslouchat, povzbudit i mlčet a třeba jen držet za ruku.

*Mons. Bohumír Vitásek
biskupský delegát pro pastorační nemocných*

Postní doba jako pouť naděje

Tento úhel pohledu se ihned ozřejmuje, pokud uvážíme, že postní doba byla církví ustavena jako čas přípravy na Velikonoce, a proto veškerý smysl tohoto čtyřicetidenního údobí čerpá světlo z velikonočního tajemství, ke kterému směřuje. Můžeme si představit zmrtvýchvstalého Pána, jak nás volá, abychom vyšli ze své temnoty, a my se vydáváme na cestu za Ním, který je Světlem.

Postní doba je pouť ke vzkříšenému Ježíši. Je to čas pokání a umrtvování, nikoli však samoučelného, nýbrž zaměřeného na to, abychom spolu s Kristem vstali z mrtvých a obnovili svou křestní totožnost, tedy opětovně se narodili „shůry“, z Boží lásky srov. Jan 3,3).

Díky této přirozené danosti je postní doba časem naděje.

*Z katecheze papeže Františka
na Popeleční středu 2017*

Zlo

Zlo v našem životě nemůže být přemoženo dalším zlem

Ježíš řekl svým učedníkům: „Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Vaše odměna bude hojná, budete dětmi Nejvyššího Boha.“ (srov. Lk 6, 27-28.35)

Jak reagujeme, když nám někdo tzv. šlápne na kuří oko? Když se oře o nějakou naši slabinu, zkritizuje nás, zachová se k nám arogantně, necitlivě? A co teprve když věděl, že nás zraní? Přirozenou reakcí většiny z nás je zlost, smutek, nebo chuť to vrátit, případně všechno dohromady. Důležité je však to, co následuje, co z nás vyjde.

Někdo bojuje s nadávkami hlasitými, jiný s tichými, spolknutými. U jiného nastoupí uzavřenost, stažení se, sebelítost. U dalšího zase zlost, nenávisť, možná touha vykřičet svůj názor, touha druhému jednu vrazit... která přejde ve skutek. Pro někoho bývá náročné s křivdou a bolestí zůstat sám. Říká si: sdílená bolest, poloviční bolest. Jenže to může mít háček. Často totiž začneme o druhém rozsévat zlé řeči. Jednou, podruhé, potřetí... Semeno pochyb, nedůvěry a kritiky pak začne klíčit a kořenit v srdcích jiných lidí. Aniž bychom to čekali, natož chtěli.

Ježíš nám, svým učedníkům, připomíná, abychom nejednali jako tento svět. Zlo v našem životě nemůže být přemoženo dalším zlem. Ježíš ukazuje jinou, mocnou zbraň: žehnejte, přejte druhému dobro, Boží dobro, pokoj, Boží dotek, odpuštění... Často to bude z naší strany jen namáhavý akt vůle. Ale v Božích očích nedozírné ceny. Takové rozhodnutí nás přenášá do blízkosti Boží a činí z nás jeho syny a dcery. Jeho blízkost dává našemu srdci pokoj, hojí rány, dává sílu nešířit dál řetězce zla.

Jen tak můžeme ve světě žít Jeho lásku, kterou jsme poznali: lásku shovívavou, laskavou, která nepočítá křivdy, která má naději, vytrvá přes všechny zkoušky, lásku soucitnou, takovou, která zapomíná na sebe.

Pane, žehnej těm, kdo mě jakkoliv pronásledují...

zdroj: www.vira.cz

Začni své ráno s úsměvem. Vstávej s nadšením a věř, že dnešek bude krásný, zázračný, neopakovatelný a prožiješ ho naplno. Naladíš se tak do spokojenosti a obrníš se proti špatné náladě!

Měj pěkný úsměv na tváři a krásný den se ti vydaří.

Jak prožít dobu postní

Popeleční středou začíná doba postní, která začíná výzvou: „**Obráťte se a věřte evangelium!**“ Tato výzva znamená, obrátit se k Bohu celým svým srdcem a celou svou duší. Jak tuto dobu prožít, aby nám byla k užítku a naší proměně v „člověka nového“? Na jaře začínáme s jarním úklidem svých domovů a s úklidem zahrádek kolem našich domů, měli bychom si v postní době udělat pořádný úklid i v zahrádce našeho srdce, řádně ji odplevelit a zasadit něco, co může časem přinést dobré plody. Cílem je změna smýšlení podle evangelia, ale jak bude „měnit smýšlení“ někdo, kdo na Boží slovo a na modlitbu „nemá čas“, a zatím denně stráví hodiny u televizní obrazovky nebo na svém chytrém telefonu nebo počítači?

Ignaciánské heslo nám říká: „Dělej všechno tak, jako by záleželo jen na tobě, a ne na Bohu, ale zároveň jako by záleželo jen na Bohu, a ne na tobě.“ Tomu se říká spolupráce s Boží milostí. Nelze ležet na kanapi a nechat všechno na Duchu Svatém. Jsme sice spasení zdarma, protože spása je především dar Boží milosti, ale bez nás se neuskuteční, nepřinese plody. Apoštol Pavel říká: „S bázní pracujte na svém spasení...“

Člověk se dobrovolně učí trpělivosti, aby byl použitelný, když musí vstát o půl hodiny dřív, nebo nemá své pohodlí. Učí se sebeovládání, aby nebyl zmitán hněvivostí, požitkářstvím apod. Nejde jen o sebezáměr a sebeovládání, ale o to, kdy vědomě vytváříme prostor pro Boha, pro Lásku. Proto svátosti, modlitba, pokrm Božího slova, duchovní četba, skutky milosrdenství... Často si lidé dávají v době postní předsevzetí, že nebudou jíst maso, ale mnohdy je pro nás ten bezmasý pokrm pochoutkou, tak jaký je to půst? Nebo že omezí nějaký svůj zlovyk (kouření, alkohol, hodiny před televizí...), aby tentýž zlovyk na Bílou sobotu za hlaholu zvonů zase natáhli zpět. Je toto způsob, který nás otevírá lásce? Zlovyk nás uzavírá Boží milostí. Jak by mohla být tato oblast mého života „pod vládou Kristovou“, když tam nemám vládu ani já sám.

Když si nechám víc času na modlitbu nebo čtení Písma spojeného s modlitbou, vytvářím prostor pro oslovení Bohem, a tím i pro růst mého vztahu s Ním. Ježíš řekl, že jeho Otec je vinař a čistí a prořezává svou révu, aby nesla více ovoce. Svatý Pavel říká: „*Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotá, věrnost, tichost a sebeovládání*“ Gal 5,22-23. Přítomnost tohoto ovoce je známkou, že Duch Svatý v našem životě skutečně působí. Jsme-li skutečně proměnění Boží dobrotou a pokorou, i lidem kolem nás bude s námi lépe. Snažme se, aby z toho měli něco i naši nejbližší, a ne že je budeme doma všechny moralizovat. Skutečný Boží člověk je vždycky lidský.

Nemusíme vymýšlet zvláštní pokání, často bohatě stačí to, co nám přináší život. Vždyť jaké pokání si má vymýšlet maminka, která má malé děti a už pár let se pořádně nevyspěla? Jejím pokáním je, když se snaží vstávat k dětem s vnitřní ochotou a trpělivostí, darovat Pánu svou únavu, požehnat svým dětem při uspávání... Podobně, když někdo pečuje o těžce nemocné nebo starší a nemohoucí. Toto odevzdání se spočívá v trpělivém přijímání okolností, které nemůžeme změnit, může to být i naše nemoc. Je to účinnější prostředek v růstu v lásce než všechny vymyšlené posty a sebezáměry. Láska je principem a základem Božího království. Svatý Augustin říká: „Mluv s láskou, mlč s láskou, odpouštěj s láskou, láska ať je základem tvého srdce a naplňuje tvé srdce.“ Jan Křtitel radil těm, kteří přicházeli ke křtu a ptali se, co mají dělat: dělejte jen pořádně svoje povinnosti, nevybírejte víc, než máte apod. Dnešnímu studentovi by řekl: uč se pořádně na zkoušky a nehraj teď počítačové hry.

Půst spolu s modlitbou a almužnou je skvělá forma duchovního projevu. Kdo je schopen se postit, je také schopen se kontrolovat a ovládat. Dokazuje, že je svým vlastním pánem. Proč máme dvě uši a jen jednu pusou? Přece proto, abychom více naslouchali a méně mluvili. Mnohdy si totiž ani neuvědomujeme, jakou moc mají naše slova. Slovem můžeme druhého potěšit a obdarovat, ale také smrtelně zranit. Ona naše potřeba někoho kritizovat svědčí také o naší nedostatečné sebeúctě. Místo, abych vyzvedl sebe, ponižuji druhé. Dávat si pozor na jazyk a preferovat laskavá, přívětivá

a dobrá slova. V případě našeho sklonu k pomlouvání by bylo mlčení nejlepším řešením, vyhlásit „půst našich úst.“ Přestaňme být negativní, naše řeč ať je laskavá, mluvmе o naději, kterou máme v Kristu Ježíši. Měla jsem jednu sestru v Kristu, která měla hodně těžký život, když jsem se jí zeptala: „Maruško, jak se máš?“ její odpověď vždy zněla: „S Pánem vždycky dobře!“ Dnes už se určitě raduje u Pána.

Jak vypadá pokorný člověk? Pokorný člověk si nemusí nechat štípat dříví na hlavě. Pokorný člověk ctí pravidla, i když se mu úplně nelíbí. Neremcá a za každou cenu neprosazuje sebe. Pokorný člověk dává do své práce maximum, dělá věci svědomitě, tím dává úctu životu, věcem, lidem, přírodě, a hlavně Bohu. Projevuje tak vděčnost za všechno, co dostáváš. Pokorný člověk také vždycky vidí na prvním místě ostatní a až potom sebe. Stejně jako člověk moudrý, ani ten pokorný si nezakládá na tom, co ví, protože si uvědomuje, co všechno neví. Člověk často podléhá vlastní pýše a zapomíná na vděčnost. Projevem pokory je i to, když si vystačíš s tím, co máš, a jsi za to vděčný.

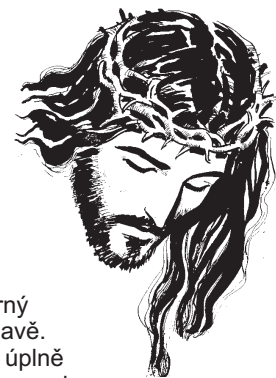
Během 40 dnů postní doby jsme zváni jít v Ježíšových stopách. Během trojího pokušení na poušti, chce satan odvést Ježíše z cesty poslušnosti a pokoření, neboť ví, že touto cestou bude zlo poraženo. Všechny ďáblové otrávené šipky Ježíš odráží štítem Božího slova, které vyjadřuje Otcovu vůli. Ježíš odpovídá pouze Božím slovem. Ježíš, Boží Syn naplněný Duchem Svatým, vychází z pouště vítězně. Také my máme vést duchovní boj proti Zlému silou Božího slova. Boží slovo má moc potříit Satana. Kdybychom Boží slovo stále nosili v srdci, žádné pokušení ani překážka by nás nemohly svést z cesty dobra, oddálit nás od Boha.

Postní doba je dobrou příležitostí k tomu, abychom ve svých těžkostech a problémech dokázali vložit svou ruku do ruky Ježíše a nechali se jím vést. Abychom blíže přistoupili k Ježíši, setkali se s ním v modlitbě a dialogu od srdce k srdci, viděli jeho tvář také ve tváři trpícího bratra nebo sestry, objevili radost z toho, že se stáváme tvůrci smíření a nástroji pokoje v každodenním životě. „Tak jako děš a sniž činí půdu úrodnou, tak je to s Božím slovem, činí srdce úrodné.“ (srov. Iz 55,10-11). Denně se v modlitbě „Otče náš“ modlíme „buď vůle tvá.“ Jaká je Boží vůle pro mne? Zamysleme se každý večer, zda jsme skutečně hledali Boží vůli. Ježíš se před svým utrpením v Getsemanech v úzkostech modlí: „Otče, je-li možné, odejmi ode mne tento kalich, který mám pít, ale ne co chci já – ale co chceš ty.“ Ježíšova poslušnost vůli Otce nám přinesla spásu. Církev neustále žije z vykupitelské oběti Ježíše Krista. Boží slovo je jisté, držme se Božího slova, držme se Ježíše. Poslouchejme, co říká Boží slovo. Kristus je věrný, snažme se i my být věrní.

Jsme povoláni hlásat evangelium, ale i dát kus chleba, v duchu Ježíšovy výzvy: dělit se o chléb s nuznými, a to nejen v postní době, ale po celý rok. Ježíš lámal chléb a sytil hladové. Jděte a šiřte Boží slovo nejen slovem, ale také skutkem. U nás funguje sociální systém, ale v Africe ne. Kristova láska se neomezuje jen na ty kolem nás, ale i na děti v Africe, v Indii, v Kambodži a mnoha jiných částech světa. Ať jsme jedno srdce, jedna duše v Kristu Ježíši. Rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou. Jestliže se setkávám s Ježíšem ve svátostech a zůstávám stejný, neměním se, není něco v pořádku. Evangelium nám říká, že jsme světlo světa, proto máme svým životem svítit, to znamená, že máme být Ježíšovými svědky, máme svědčit o veliké Boží lásce, která šla až na kříž. Máme vnášet lásku do života. To světlo, které bylo v srdcích svatých, dávalo jim v utrpení sílu, i když bylo ničeno jejich tělo, nikdo nemohl zničit to světlo v jejich srdci - „Nový život s Kristem.“

Pane Ježíši, sjednot' naše srdce se srdcem svým a naplňuj nás svou láskou, abychom také my dokázali milovat všechny kolem nás! Amen

Ludmila D.

Tajemství spokojenosti je založeno na smíření se s minulostí, nepropadání obavám a strachu z budoucnosti a intenzivním prožívání přítomné chvíle. Pokud se raduješ v přítomnosti, staneš se pánem budoucnosti. Zastav se, zhluboka se nadechni a podívej se, kolik krásného a dobrého je všude kolem tebe!

Člověk potřebuje ke štěstí a spokojenosti tak málo! Ale tak mnoho, aby to pochopil...

Hromniční pouť matek 2019

V sobotu 2. února o svátku Uvedení Páně do chrámu se konala ve Šternberku Hromniční pouť matek, jejíž tradice sahá až do roku 1741. Tehdy poprvé obětovaly šternberské ženy svíce Panně Marii jako dar za ochranu jejich dětí. Svíce vážila 10 kg a měla hořet při každé mši svaté po celý rok. Bylo to v době, kdy se Morava obávala pruského vpádu. Proto se v některých městech konaly prosebné pobožnosti za odvrácení nebezpečí. Tento starobylý zvyk byl znovu obnoven před několika lety. Také maminky a babičky z naší farnosti se pravidelně této pouti účastní. Nebylo tomu jinak ani letos, kdy ze Slavičína a okolních vesnic byl opět vypraven autobus. Zřejmě chřipková epidemie zabránila tomu, že letos snad poprvé nebyl autobus plně obsazen.

Počasí nám přálo, nebyl mráz, dalo by se říct, že bylo docela teplo, a tak i ve studeném kostele Zvěstování Panny Marie ve Šternberku se chlad dal vydržet. Zvlášť v tak nádherné atmosféře, jaká v kostele panovala. Sešlo se zde opět několik stovek maminek a babiček, v jejichž srdcích je neustálá touha odevzdávat své děti a vnuky do rukou Božích. Škoda jen, že i z naší farnosti bylo tak zoufale málo mladých maminek. V 10 hodin byla sloužena mše svatá s darováním svíce.

Hlavním celebrantem byl pomocný biskup olomoucký Msgr. Josef Nuzík. Ten nám v promluvě připomněl, že Ježíš je světlem i našich životů, že každá šed' v našem životě se vytrácí světlem, že je krásné mít Ježíše v náručí (jako Simeon a Anna), nejen v hlavě – „I já Tě chci vzít do náruče, abys osvěcoval můj život.“ Při této pouti matky představují Bohu své děti. I když je Bůh od věčnosti zná, je dobré je znovu a znovu představovat Bohu, aby byl mezi dětmi a Bohem Otcem ten správný vztah. „Tady jsem, Bože, a tady jsou mé děti, moji vnuci...!“ S radostí ti je odevzdávám... Při mši svaté přinesly ženy velkou obětní svíci a předaly ji do rukou otce biskupa (viz foto).

Po mši svaté obešly všechny přítomné maminky a babičky s rozžatými svícemi oltář se sochou Šternberské Panny Marie na znamení odevzdání svých dětí do rukou Panny Marie, Matky nás všech.

Po přestávce jsme vyslechli přednášku Mgr. Markéty Klímové (koordinátorky Modliteb matek) na téma Pozvání k lásce - Všichni jsme pozváni k lásce: „Milování, milujte se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.“ (1 Jan 4, 7). Cítíme to Boží pozvání k lásce? Bůh nás pozval k velkému tanci lásky a chce tancovat s námi. Co odpovím já, když se mě Bůh zeptá: „Smím prosit?“ Maria byla také vyzvána k tanci a řekla svoje ANO. Bůh s námi touží tancovat všechny tance života, ne

jen občas opatrný valčík. Bůh nám dává svobodu. Kdo hledá pravdu, hledá Boha. Když jde o lásku, je to vždycky drama. Touha je důležitá věc, je na počátku každé lásky. Už v touze po lásce je láska sama. Je důležité být srovnaný s minulostí, je třeba uzdravovat zraněnou lásku. Je třeba si uvědomit, že rodiče nám často nemohli dát to, co jsme očekávali. Naše láska k dětem pak může být dorovnáváním manka lásky z dětství – nezdravé poutání dětí na sebe. Zdravá sebeláska dá ty správné proporce vzájemné lásce. Je správné zakoušet lidskou lásku, protože to nás vede k touze po Boží lásce. Musíme mít pravdivý pohled na sebe, protože nikoho nemůžeme změnit, jen sama sebe. Denně si vyprošujeme schopnost milovat a odpouštět. Mějme na paměti, jak vypadala Kristova tvář, když miloval nejvíce...

Po přednášce následovala adorace a svátostným požehnáním setkání skončilo...

Dlužno poděkovat těm, které nás na toto setkání pozvaly a zařídily autobus a vše potřebné, a to Ludmile Koudelové a Ivě Častulíkové. Ať je Pán odmění za tuto jejich službu.

Jana Adámková

Farnost Slavičín Vás srdečně zve na
DUCHOVNÍ OBNOVU
v sobotu 30. března 2019
Téma: Povolání: „Pojď za mnou“
Obnovu povede P. Pavel Stuška – rektor kněžského semináře.

Začátek ve 13 hodin na Orlovně ve Slavičíně.

Program:

- 13.00 – 14.00 hod. 1. přednáška
- 14.00 – 14.30 hod. přestávka
- 14.30 – 15.30 hod. 2. přednáška
- 15.30 – 16.00 hod. přestávka
- 16.00 – 17.00 hod. Modlitba chval

17.00 MŠE SVATÁ

V průběhu duchovní obnovy bude možnost přijetí svátosti smíření.

Mysli především sám na sebe. Možná to zní sobecky, ale je to ten nejlepší způsob, jak být silný a pomoci druhým, neboť nikdo z nás není schopen dát druhým to, co sám nemá a co sám postrádá.

Člověk musí v první řadě myslět sám na sebe a na svůj prospěch, žít sám pro sebe.

(Michel de Montaigne)

SLAVIČÍNSKÁ KRÍŽOVÁ CESTA

Úvod

Pane, chceme ti dnes nabídnout sebe, své životy a svá srdce. Shromáždili jsme se tu, abychom se modlili za naše město, celou naši farnost. Abychom ti odevzdali naše rodiny, děti, mládež, staré, nemocné a umírající. Hlavně chceme prosit o uzdravení vztahů a obnovu víry v našich společenstvích. Ať všude zavládne tvůj pokoj a láska. Přijmi, Pane, i námahu tohoto kopce a délku této cesty s tebou jako obětí, která se ti zalíbí.

1. Ježíš je odsouzen

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Soud je mnohokrát součástí našich rozhovorů. Dnes jsme to možná pojmenovali jako vyjádření „vlastního názoru“, na který má každý právo. Ježíš však mlčí a neodporuje. Ví, že čas na slova skončil a nastal čas skutků. Dává Pilátovi možnost přemýšlet a možnost volby. Jak důležité je přemýšlet v tichu a ptát se, jak to chce a vidí Bůh. Prosíme tě, Pane, uchraň nás od prázdných řečí a dej sílu k činům lásky.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

2. Ježíš přijímá kříž

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Kříž se objeví v našem životě velice rychle. Možná jsme ho nečekali, nejsme připraveni. Je tu nemoc, rozpad rodiny, tragédie, ztráta zaměstnání, stáří, samota... A v jednom okamžiku se mi zhroutí celý život. Ptám se: „Bože, kde jsi, proč jsi mě opustil?“ Bůh je tu, teď a vždycky. Sklání se, aby mi pomohl nést můj kříž, protože On to udělal první v mém jménu. Nechce, abych to vzdával, ale abych se ještě více přimknul k němu a k jeho síle. Pane, dej, abychom neupadali do beznaděje, když nás potkávají zkoušky života.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

3. Ježíš padá poprvé pod křížem

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Každý z nás má zkušenost, jaké to je, když někde upadneme, a zvláště, když si fyzicky ublížíme. Jak je to příjemné, když nám někdo podá ruku, když nás zvedne a pomůže nám. Ježíše zvedá jenom bič římského vojáka. A přece vstal a jde dál, protože ví, že cíl musí naplnit. Rozhlédni se kolem sebe a uvidíš lidi, kteří potřebují povzbudit, aby vstali a šli dál k cíli. Co uděláš? Můžeš je ignorovat, vždyť to není tvá věc. Ale Ježíš by podal ruku a pohladil slovem. Pane, dej sílu těm, které přitlačila tíha života.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

4. Ježíš se setkává s Marií

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slovo matka má v sobě v každé době úžasný vnitřní obsah. Je naplněno něžností, obětavostí a schopností být vždycky k dispozici. Maria zná své místo. Matka neopouští své dítě a jde s ním až do konce. V jediném pohledu své Matky vidí Ježíš nesmírné povzbuzení. Kráče dál, i kdyby tě všichni opustili, já budu s tebou, to je síla Matky. Díky, Pane, za všechny matky našeho města a farnosti. Ony vnášejí do našich společenství prvek oběti, která nezná hranic. Žehnej jim a odměň jejich lásku.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

5. Šimon pomáhá Ježíši nést kříž

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Žijeme v době silného individualismu, kde člověk myslí na sebe, svoje potřeby, a tak často zaznívají slova „nemám čas.“ Šimon nebyl nadšený z toho, že musí pomoci odsouzenci. Měl svoje plány, měl svou práci. Přesto někde v něm byla schopnost otevřít se milosrdenství a lidskosti. Jak surově zní mockrát opakovaná věta: „Může si za to sám!“ Možná ano, možná ne. Hrdinství je nekomentovat, ale podat pomocnou ruku, i když nemám čas. Pane, dej nám schopnost mít účast na trápení druhého.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

6. Veronika podává Ježíši roušku

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Obličej nám hodně vypovídá o člověku. Máme rádi lidi se sympatickým a usměvavým obličejem. Ježíš, zkrvavený, pokrytý špínou a prachem, neměl podoby. Byl na něho velmi bolestný pohled. Veronika však viděla víc, viděla Srdce plné lásky, viděla obraz Boha, který se jí dotkl. Právě toto potřebujeme vidět v každém člověku, přítomnost Boha, důstojnost, kterou mu Stvořitel dal jako dar. Není důležité, jak kdo vypadá, důležité je vidět srdce. Prosme, abychom dokázali vidět stopu Boží přítomnosti v každém. Jenom tak si můžeme vážit jeden druhého.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

7. Ježíš padá podruhé pod křížem

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Tak moc jsem se snažil, tolik jsem do toho vložil úsilí, tolik mě to stálo sil a času, a teď krach. Už nic nemá smysl ani význam, dál už nejdu. Nechám to tak. Vždyť nějak bude. Ježíš vstal, nezůstal ležet, protože se nechtěl poddat nesmyslnému fatalismu. Věděl, že cíl dosáhne a cestu dokončí. Mám zůstat sedět vedle cesty přemožen smutkem? To by byl konec. Vždycky je ještě nějaká rezerva, někde na dně nádoby pár kapek vody života. Když vykročím, poznám, že všechno má smysl. Pane, pomoz těm, kteří jsou zoufalí, protože nevědí, jak dál v životě. Ukaž jim, že ty jsi to nevzdal.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

8. Ježíš napomíná plačící ženy

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Pláč uvolňuje emoce. Ženy, které Ježíš potkává, byly plné emocí. Plakaly, vždyť šlo o mladého člověka. Potřebovaly doplnit ten běžný jižanský kolorit, kde hlasité nařikání má svoje důležité místo. Ježíš takový pláč odmítá, protože mu nijak nepomáhá. Chraňme se projevu falešné lítosti, protože docela hodně ubližuje. Není podstatné naříkat, ale mít podíl na žalu člověka. Aby cítil, že s ním chceme sdílet jeho tíhu. Chraň nás, Pane, od slz, které jsou falešné, od tvrdosti srdce, které nesoucí s bolestí druhého člověka.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

9. Ježíš padá potřetí pod křížem

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Cíl už je nadosah. Všechno by mělo klapnout. Už se málem dotýkám úspěchu a tehdy, když už jsem to ani nečekal, prásk, a všechno se sesypalo. Kde najít sílu a vstát? Jde to vůbec? Tam

Každý z nás udělal něco špatně, v něčem selhal či se mu něco nepodařilo. Nezáleží na tom, kolik chyb v životě uděláš. Budeš však zcela jistě úspěšnější než ten, kdo nedělá vůbec nic.

Nicneděláním nic nezkažíš, ale také nezískáš. (Sean Reichle)

někde v povzdálí je Otec a mává na mě, zve a povzbuzuje. Jak důležité je vidět cíl a neztratit ho z očí. Ježíš pohlédl na vrchol Golgoty a vstal. Tam je cíl, naplnit, co mu Otec uložil. Možná zůstáváme plakat nad sny, které jsme neuskutečnili, nad neúspěchem, za který někdy ani nemůžeme. To nikde nevede, vždyť jsou tu nové výzvy a nové příležitosti. Bůh nechává padnout to, co musí uvolnit místo pro lepší plány. Pane, dej, ať dokážeme plánovat s tebou.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

10. Ježíše svlékají z šatů

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Adam když viděl, že je nahý, tak se skryl před Hospodinem. Stydl se za svou bídu, za to, že zklamal. Bůh mu dává nové šaty, přikryl ho milostí obnaženého Ježíše. Všichni hledí na Ježíše zbaveného šatů, jako kdyby ztratil i to poslední, co měl. Člověk bez důstojnosti. Ale Ježíšova důstojnost spočívá v nedozírné velikosti jeho oběti. Vzdal se všeho, abychom my měli mnohem víc. Nechme se přikryt rouchem, kterým Otec zahaluje svého syna, co se mu vrátil po neúspěšné dobrodružné cestě. Spochť v Boží milosti a najdeš podstatu sebe. Ježíši, pohlédni na duchovní bídu kolem nás a zahal nás svým milosrdenstvím.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

11. Ježíš je přibíjen na kříž

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Kolik je dnes věcí, bez kterých si neumím představit svůj život. Jsem s nimi pevně svázán. Bez ohledu na to, zda omezují mou svobodu, tak cenný dar. Ježíš, přibíjen na kříž, se stává jeho součástí, ne proto, aby omezoval mou svobodu, ale proto, že se právě teď stane symbolem skutečného vykoupení z každého otroctví, které doléhá na člověka. Tolik je toho, co mi brání vidět důležité věci. Kvůli různým malichernostem trávím sám sebe a stávám se závislým na krátkodobém štěstí. Bůh nás stvořil pro lásku, abychom ji žili naplno ve svobodě. Uč se milovat naplno a radost tě naplní. Dej, Pane, abychom žili jako hořící pochodně tvé lásky.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

12. Ježíš umírá na kříži

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Mnozí prožívali tuto chvíli jako hodinu temna. Ježíš umírá ve velkých bolestech, doslovně křičí. Všude vládne strach a beznaděj, ještě i příroda k tomu přispívá bouří a mraky. Jakoby se na chvíli zastavil život a všechno krásné zůstalo někde v nedohlednu. Když první louč slunce osvětlí kříž, člověk v něm uvidí oltář, na kterém byla právě dovršena jedinečná oběť lásky Boha k člověku. Zde se rodí nový život, život člověka vykoupeného krví Beránka. Smrtí na kříži všechno začíná. Podívej se dál a vidíš v dále světlo, ono malé světýlko na konci tunelu. Vede tě, a když ho budeš následovat, pochopíš, jak veliký je Bůh ve svých skutcích. Teď nechme všechno tady pod křížem, své životy, svoje osobní kříže, neúspěchy a to, co nám nedá spávat, také celou naši farnost a město, a prosme:

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

13. Ježíš je položen do klína své Matky

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Jak veliká je bolest matky, které zemře dítě. To nedokáže změřit

ani pochopit nikdo, kdo to neprožil. Maria prožívá intenzivně toto poslední objetí svého Syna. Je to objetí rozloučení. V této chvíli jakoby vzali kus z jejího života. Pro matku je dítě dítětem na celý život. Ale tak, jak slíbila Bohu, odevzdává i tento moment Božímu plánu. Kolik je matek, které smutně doprovázejí své děti, protože tyto děti jsou sice živé, ale duchovně mrtvé. Ztratily se, přestaly žít pro lásku, zklamaly ideály života s Bohem. Drahé matky, odevzdejte i teď své děti Ježíši a Marii, protože Bůh neustále překvapuje a Maria věděla, že pro Něho není nic nemožné. Ať tedy učiní i zdánlivě nemožné.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

14. Ježíš je pohřben

K Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
L neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Každý příběh má na konci tečku, a tak i tento příběh. Aspoň tak si to mnozí mysleli. V tichu a smutku se za Ježíšem uzavřel vchod do hrobu. Život jde dál a my musíme žít dál. Jenomže toto je jenom zdání. Právě život jde dál, protože smrt je jenom nutnou hranicí mezi dvěma světy. Vzkříšený Kristus dává pokračování každému lidskému příběhu. Milujeme příběhy se šťastným koncem, a právě toto je nejenom příběh, ale skutečnost, kde konec neexistuje, jenom nekonečné pokračování ve štěstí a radosti Boží přítomnosti. Pane, dík za šanci žít věčně.

K Ukřižovaný Ježíši,
L smiluj se nad námi.

Závěr

Pane, prošli jsme cestu kříže a děkujeme ti za sílu absolvovat tuto cestu s tebou. Rádi bychom toto dílo viděli, a to nejenom jako turistickou atrakci, jako něco, co máme v naší farnosti a jsme na to hrdí, ale chceme si připomenout tvou oběť a neskutečnou lásku k nám. S radostí chceme navštěvovat toto místo a v tichu přírody přemýšlet nad dílem spásy. Modlit se za sebe, farnost i město. Chceme ti také poděkovat za ty, kdo jsou nám drazí. Díky za otce biskupa Josefa, který tu byl s námi a povzbuzoval nás na začátku postního období. Svěřujeme se tvé lásce a milosti a zasvěcujeme ti sebe i naše rodiny, mládež, děti, město i celou naši farnost. Ty žiješ a kraluješ na věky věků.

Nikdy se nezavděčíš všem a nesmíš tě nijak zneklidňovat, že tě ten či onen člověk nemá rád. To, co říkají druzí o tobě, je jejich realita, nikoli tvoje...

Co si myslíš o sobě ty, je mnohem důležitější než to, co si o tobě myslí ostatní.

Nic si neber osobně, nehřeš slovem, dělej vše, jak nejlíp dovedeš. (Toltécká moudrost)

Dílo Mistra Františka Peňáze představí kniha s dalšími nálezy jeho obrazů

Malířské a grafické dílo, včetně úprav liturgických prostorů, kterými František Peňáz (1912 – 1996) obohatil výtvarné umění dvacátého století, překvapuje svým rozsahem a významem, o kterém mohou jeho znalci a obdivovatelé hovořit až nyní po návratu ke svobodě projevu.

Své výtvarné a grafické nadání začal rozvíjet jako pracovník oddělení Tisk v Baťově koncernu. Spoluvytvářel grafickou stránku známého časopisu Výběr. Přitom spolupracoval s režisérem Karlem Zemanem, vytvořil kresbu Včelky Máji, ilustroval dětské knihy (Louskáček aj.). Námětově patří nejen k významným malířům, jako byl Joža Uprka, František Hlavica, Hanuš Schwaiger, ale zejména ke generaci těch, kteří **vyrostli z Baťovy školy umění**. Založit ji, a to nejprve formou zájmových uměleckých sekcí, je původně Peňázovou myšlenkou, kterou implantoval Eduardu Milénovi, který měl osobní vztah s J. A. Baťou. Škola byla zaměřena k záchraně mladých umělců před hrozící okupací.

J. A. Baťa tím, že Školu umění realizoval, přenesl do Zlína středisko celonárodního uměleckého dění, v době okupace suplovala pražskou akademii.

František Peňáz také úzce spolupracoval se Stavebním oddělením, které vedl arch. Vladimír Karfík a později po roce 1948, po dlouhé a mučivé pauze, kdy byl uvězněn, mohl opět pracovat až po propuštění, zůstal až do roku 1968 zaměstnán v projekci Centropjektu. Po roce 1968 se věnoval výhradně umělecké tvorbě. Prvních výstav se dočkal až po roce 1989. Jak napsal historik

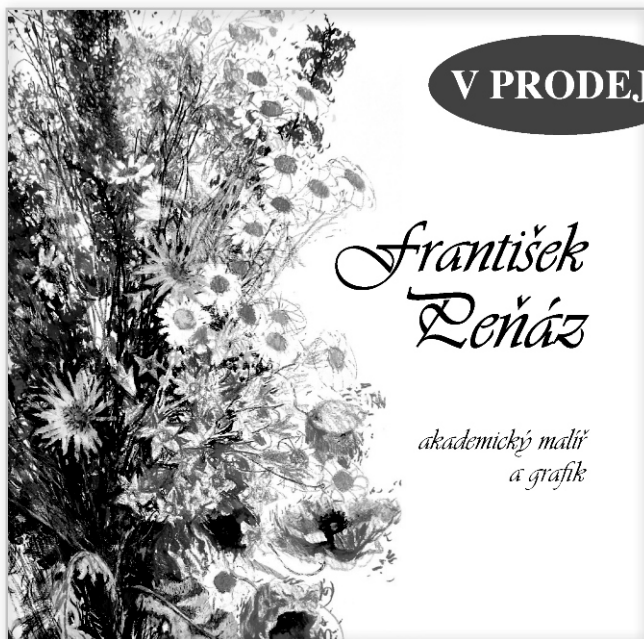
umění PhDr. Tomáš Mikuláščík: „...nedoceněný a opomíjený umělec dal přednost umělecké izolaci před ideovými ústupky, které považoval za zradu vlastního přesvědčení...“

V díle se dají vystopovat **sakrální motivy** spolu s úpravou **liturgického prostoru** podle závěrů II. Vatikánského kongresu, **kresby a malby květin** a květeny, kresby – vesměs tuš nebo perokresby – **vesnických chalup minulých století** v oblasti moravsko-slovenského pomezí. Svými malbami **zpodobnil lázně Luhačovice, kterým se řadu let věnoval**, vytvořil samostatná díla portrétní a krajinná. Věnoval se rovněž knižním ilustracím.

Zájem o jeho osobu a dílo nás vede, zvláště po nálezech a nabídkách dalších Mistrových děl, k obnovenému vydání počátkem roku 2019 a ke snaze instalovat výstavu, která se už konala na Soláni.

Anotace a informace o knize jsou shrnuty na webové stránce nakladatelství www.atelierim.cz.

Pozn. Mistr Peňáz je také autorem misijního kříže ve Slavičíně (viz foto).

V PRODEJI

František
Peňáz

akademický malíř
a grafik

František Peňáz
akademický malíř a grafik

REPREZENTAČNÍ PUBLIKACE zobrazuje na fotoreprodukcích průřez dílem akademického malíře a grafika Františka Peňáze. Kresby a malby květin a květeny luhačovického Zálesí doplňují v hojně míře obrazy vesnických chalup z minulých dvou století v oblasti moravsko - slovenského pomezí. Kresbami na řadě obrazů zpodobnil lázně Luhačovice, vytvořil díla portrétní a věnoval se rovněž knižním ilustracím. Malířova tvorba je dovršena kresbami a obrazy se sakrálními motivy. Tvoří celek s návrhy na nová uspořádání liturgických prostorů podle závěrů II. Vatikánského koncilu.

Knihu v pevné vazbě V8
(205x190 mm)
nabízíme za 400,- Kč

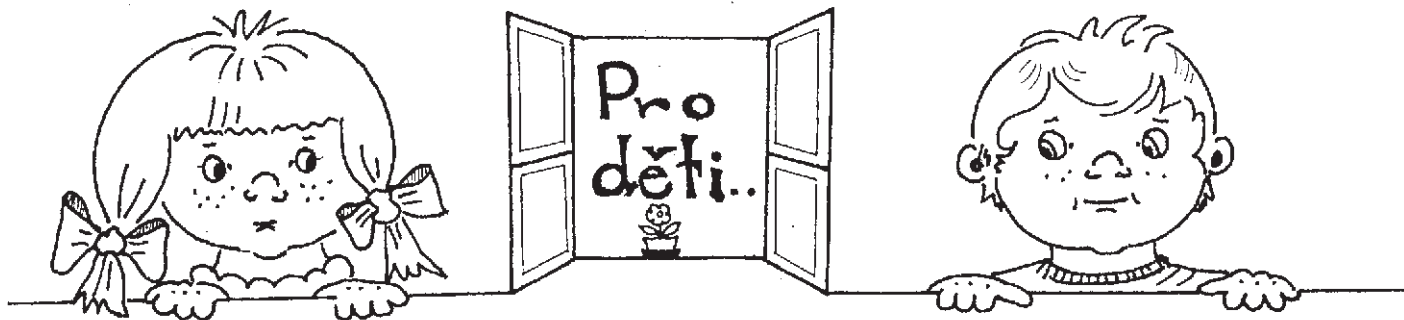
Objednávky adresujte na:
atelierim@seznam.cz

Cestou k tvému štěstí je odpuštění! Odpuštění tě povznese. Odpuštění je jediný způsob, jak sám sebe očistiš od lidí, kteří ti ublížili, od zklamání, zrady, křivdy. Odpuštění hojí. Odpuštění člověku neskutečně uleví, ale je velice těžké. Odpuštění chce více statečnosti nežli trest a pomsta.

Odpuštěj svým přátelům i nepřátelům. Nikdo není dokonalý, odpuštěj proto jiným jejich nedokonalost.

Chybovat je lidské, odpouštět je božské.

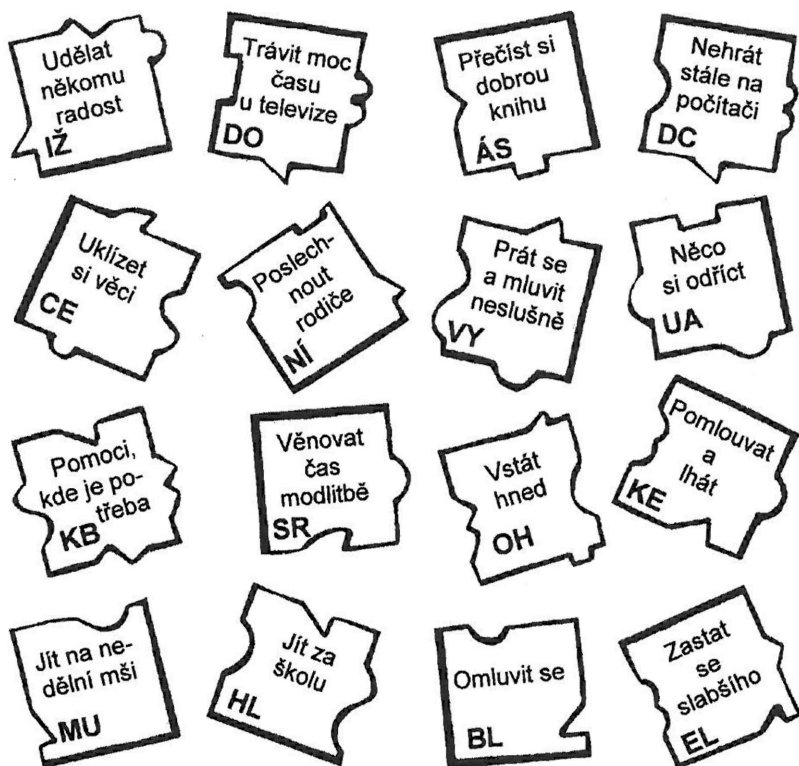

Most (= příběh o usmíření)

Martin a Petr chodili do druhé třídy a bydleli ve stejné ulici, dokonce naproti sobě. Dříve byli kamarádi na život a na smrt, jeden bez druhého neudělal ani krok. Pak se ale z jakéhosi důvodu pohádali a začali se nenávidět jako největší nepřátelé. Martin třeba proběhl po ulici kolem Petra, zezadu do něj strčil a křikl: „Co koukáš, pitomče!“

VELKÉ VĚCI SE SKLÁDAJÍ Z MALÝCH

V postní době se snažíme být ve všem opravdovější. Pán Ježíš řekl: „Kdo je věrný v maličkostech, je věrný i ve velkých věcech.“ Vyber z kamenů ty, které patří ke správnému jednání. Postav z nich „opěrnou zed““. Z velkých písmen na kamenech správně postavené „zdi“ zjistíš, co je smyslem postu. Písmena čti zleva doprava a shora dolů.

Tajenka: Smyslem postu je otevřít...

A vyplázl na Petra jazyk. A Petr se nedal zahanbit: „Řekni, kolik je takových tupců, jako ty, do tuctu?!“ A poklepal si na čelo. Spolužáci už se několikrát pokoušeli Martina a Petra usmířit, ale marně. Ti dva byli tvrdohlaví jako berani. Žádný z nich nechtěl udělat první krok. Zašlo to až tak daleko, že začali jeden druhého pomlouvat.

Jednou se spustil prudký déšť. Pak se najednou mraky rozestoupily a za nimi se ukázalo slunce. Ulice ovšem byla pod vodou. Když se ji někdo pokoušel přejít, opatrně našlapoval v kalužích a hledal mělká místa, kam by šlápl. Martin vyšel z průjezdu, zůstal stát ve vratech a spokojeně se díval kolem sebe. Vzduch voněl po dešti, všechno bylo čisté, tráva se leskla. Najednou se zamračil – uviděl svého nepřítele Petra, jak stojí také mezi vraty svého domu. A všiml si také, že drží v ruce velký kámen. ‘No počkej’, pomyslel si Martin, ‘ty po mně chceš hodit kámen? No dobře, tak něco uvidíš!’ Vběhl do dvora a v koutě našel kus cihly. Popadl ho a běžel zpátky k vratům, připraven na boj.

Ale Petr po něm ten kámen nehodil. Přiloudal se k okraji chodníku a kámen položil opatrně do kaluže na silnici. Pak nohou vyzkoušel, jestli leží pevně, a zmizel v domě. Kámen, který položil do silnice, vypadal jako malý ostrov. ‘Aha’, řekl si Martin. ‘To bych taky mohl udělat.’ A položil cihlu do kaluže na své straně silnice. Petr se mezitím vrátil a položil na silnici druhý kámen. Opatrně si stoupl na ten první a zkoušel, jestli i ten první je pevný. Martin také odešel do domu a přinesl hned tři kameny. Všechny je položil do kaluže na silnici tak, aby směřovaly přímo k Petrovi. Tak oba, Martin i Petr, začali každý ze svého místa stavět z kamenů přechod přes silnici, takový most k tomu druhému. Mezitím se lidé na obou stranách ulice začali zastavovat a dívali se na chlapce. Nakonec jim zbyl poslední krok, poslední kámen k tomu druhému. Martin a Petr se ocitli tváří v tvář uprostřed zatopené silnice. Dlouho se na sebe dívali, vždyť už si do očí nepohlédli několik měsíců! Po chvíli Martin řekl: „Mám želvu, žije na dvoře. Chceš ji vidět?“

V oblasti jižně od Sahary panovalo jednou velké sucho. Stepní tráva vadla, zvířata už neměla co pít, jen poušť postupovala pořád dál. Dokonce i silné stromy a křoviska suchu přivyklá hleděly vstříci svému konci. Prameny a řeky už dávno vyschly. Jen jediná květina sucho přežila. Rostla v blízkosti malinkého pramínku. Ale i tento pramínek byl blízko zoufalství: „Proč se tu namáhám kvůli jediné květině, když už je kolem nás stejně všechno vyprahlé?“ Tu se jeden starý strom sehnul nad malým pramínkem, a než sám umřel, řekl: „Milý pramínku, nikdo od tebe neočekává, že dáš zazelenat celé poušti. Máš za úkol darovat život jedné jediné květině, nic víc.“
Z knihy Život je plný setkání

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Katecheta vykládá o svatbě v Káně Galilejské. Na závěr položí žákům otázku: „Co si asi mysleli hosté, když Pán Ježíš proměnil vodu ve víno?“ Celá třída mlčí. Konečně zvedá ruku malá Michaela a po vyvolání říká: „Co si mysleli hosté, to nevím, ale moje babička by řekla: Až se bude vdávat naše Máří, tak ho taky pozveme.“

Učitel se ptá žáka: „Mohl bys jmenovat živočicha, který žije částečně na souši a částečně ve vodě?“ „Lázeňský host, pane učiteli!“

„Proč jsi tak smutný,“ zeptal se přítel mladého lékaře. „Zemřel nám náš primář,“ řekl ustaraně lékař. „No to se nedá nic dělat. Ale on vám brzy přijde jistě zase nový.“ „To vím také, ale nebude asi mým strýčkem.“

Dopravní strážník zastavil řidiče, který porušil předpisy. „Copak jsem jel příliš rychle?“ polekal se řidič. „To ne, ale letěl jste příliš nízko nad zemí.“

„Pane vrchní, co jste mi to přinesl? Je to čaj nebo káva? Chutná to jako nafta!“ „Tak to bude káva, prosím. Čaj u nás totiž chutná jako terpentýn.“

Z Afriky došel do domovského kláštera po čase opět dopis jednoho otce misionáře. Bratr s ním pospíchá k otci opatovi. „Ctihodný otče, náš otec Placidus si už opět stěžuje na nedostatek vody v poušti.“ „No, to přece dělá v každém dopise.“ „To jo, jenže tentokrát je známka přišitá nití.“

Pepíček přijde do školy a začne všem říkat, že jeho sestra má žloutenku. Učitelka to zaslechne a pošle ho na týden domů, aby nikoho nenakazil. Po týdnu se Pepíček vrátí a učitelka se ho ptá: „Pořád má tvoje sestra žloutenku?“ „No, to já nevím, ono to chvíli trvá, než ty dopisy z Austrálie dorazí...“

Předseda zemědělského družstva v Rumunsku byl předvolán na zemědělský komisariát, kde měl informovat o sklizni brambor. „Letos jsme sklídili tolik brambor, že kdybychom je postavili na sebe, dosáhly by až Pánu Bohu do oken.“ „Nepovídejte mi tu hlouposti,“ ohradil se komisař, „dobře víte, že žádný Pán Bůh není!“ „Tak se hloupě neptejte,“ opáčil předseda, „dobře víte, že nejsou žádné brambory!“

Nezbedův humor 5

Oběd je hotový, běž pochytat děti.

Kdo se modlí, ať se postí. Kdo se postí, ať je milosrdný.

Bratři a sestry,
četl jsem ten příběh v jakési knize od Jacka Londa. Pojednával o zlatokopovi a jeho ženě. Byli na Aljašce, na výpravě za zlatem, které tak lákalo; všude sníh, mráz, vlci... Během návratu s nalezeným zlatem se žena obávala, že jim nebudou stačit potraviny. Když konečně dorazili do osady, kam měli namířeno, žena slabostí umírala. Ale nebylo to vyčerpáním z cesty; přiznala se svému muži, že na zpáteční cestě téměř nejedla. Dobře odhadla, že jídlo jim oběma nestačí, a tak většinu dávala svému muži. Proč? Protože ho měla ráda.

Vzali jste si kasičku postní almužny. Proč? Abyste si něco, co zrovna není potřeba k životu, odřekli a ušetřený obnos odložili pro ty lidi, kteří často nemají ani na to základní k životu. Proč? Pro Tebe, Pane Ježíši, který jsi řekl, že co uděláme pro jednoho z nejmenších (nejpotřebnějších), udělali jsme pro Tebe.

Ještě jiným způsobem můžeme na Pána Ježíše v postní době myslet a dělat mu radost. Když si např. do mobilu nahrajeme aplikaci „Bible“ a „Liturgie“ a místo hraní různých her každý den přečteme úryvek z Písma svatého. Když místo zvědavého hledání zajímavostí na internetu otevřeme stránky www.pastorace.cz nebo www.vira.cz a tam si něco přečteme, když dáme přednost modlitbě a četbě náboženské literatury před televizí. Tohle se sice v kasičce neprojeví, ale když to bude „pro Tebe, Pane Ježíši“, prohloubí se náš vztah k němu a v potřebných lidech jej snadněji zahlédneme a najdeme způsob, jak jim nezištně pomoci.

Na letošní krabičce nejsou vaše doporučení na využití almužny. Ale pokud víte o nějakém případě nouze ve svém okolí, upozorněte na něj Charitu tím, že do krabičky vložíte lísteček se vzkazem. Děkujeme.

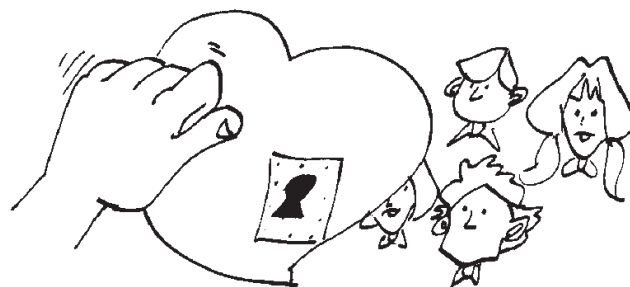
Smysluplné prožití postní doby

Vám přeje a vyprošuje

Mons. Bohumír Vitásek – prezident ACHO

 Charita

WWW.POSTNIALMUZNA.CZ

Každý z nás má v sobě svědomí, určitý barometr hodnot a toho, co chceme, a co naopak odmítáme. Svědomí koriguje naše chování k ostatním i naše činy. Usiluj o spravedlnost, žij podle pravdy. Konej vždy s nejlepším svědomím a nečiň druhým to, co nechceš, aby činili tobě.

Jestli chceš klidně spát, vezmi si s sebou do postele čisté svědomí. (Walter Benjamin)

Tříkrálová sbírka 2019

Také letos 5. ledna 2019 se v našem městě a okolních obcích opět po roce vydali koledníci do ulic, aby předali obyvatelům radostné poselství Vánoc, potěšili je zpěvem a přáním všeho dobrého v novém roce. Ve farnostech Slavičín, Štítná nad Vláří, Vlachovice, Újezd koledovalo celkem 70 skupinek - 70 dospělých a 210 koledníků.

I přes vytrvalé sněžení, které letos tříkrálovou sbírku provázelo, se podařilo díky nadšení koledníků a jejich vstřícnému přijetí v domácnostech vykoledovat opět vyšší částku než v minulém roce. Celkový výtěžek v uvedených farnostech činil **570 608,- Kč**. Z této částky bude 58 % využito v těchto farnostech pro pomoc rodinám, matkám v tísní, starým a nemocným lidem, lidem v nouzi, na

humanitární pomoc a podporu charitního díla Charity Slavičín.

Všem dárcům, kteří svým finančním obnosem přispěli do pokladniček, patří velké díky. Charita Slavičín chce touto cestou poděkovat všem, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě a realizaci Tříkrálové sbírky 2019. Děkujeme především koledníkům a jejich vedoucím za jejich ochotu a snahu udělat něco pro druhé.

Děkujeme Vám, že pomáháte s námi.

Tříkrálová sbírka 2019 - výsledky

Vybráno v obci nebo její části	Rok 2018 Kč	Rok 2019 Kč
Slavičín město	131 779,00	133 731,00
Divnice	10 471,00	10 440,00
Hrádek	26 807,00	26 301,00
Nevšová	17 365,00	18 777,00
Bohuslavice	12 785,00	13 298,00
Lipová	16 820,00	15 174,00
Petrůvka	14 582,00	15 300,00
Rudimov	13 785,00	13 110,00
Štítná n. Vl. -Popov	78 266,00	85 152,00
Rokytnice	24 725,00	24 916,00
Jestřabí	9 853,00	11 268,00
Újezd	32 253,00	34 091,00
Slopné	31 032,00	34 689,00
Vysoké Pole	30 427,00	32 029,00
Drnovice	14 015,00	16 120,00
Loučka	16 172,00	16 813,00
Vlachovice	39 887,00	39 715,00
Vrbětice	12 040,00	13 756,00
Haluzice	1 696,00	2 034,00
Vlachova Lhota	7 990,00	9 100,00
Křekov	5 762,00	4 794,00
Celková částka	548 512,00	570 608,00

Výsledky koledování jednotlivých částí Slavičína

Vybráno v části Slavičína	Rok 2018 Kč	Rok 2019 Kč
Mír 1	18 550,00	13 118,00
Mír 2	9 920,00	7 168,00
Mír 3	13 948,00	17 477,00
Vlára 1	7 113,00	9 775,00
Vlára 2	8 051,00	10 551,00
Vlára 3	7 232,00	5 980,00
Luhačovská 1	5 010,00	4 680,00
Luhačovská 2	9 290,00	9 225,00
Zahradní 1	6 049,00	6 620,00
Zahradní 2	6 190,00	6 398,00
Šabatec	4 934,00	6 320,00
Výpusta 1	8 029,00	9 002,00
Výpusta 2	12 169,00	10 413,00
Horní náměstí	6 810,00	8 724,00
Osvobození	8 484,00	8 280,00
Hrádek 1	9 608,00	9 827,00
Hrádek 2	7 689,00	7 285,00
Hrádek 3	9 510,00	9 189,00
Celkem	158 586,00	160 032,00

Když si všichni kolem tebe myslí, že nejsi dost dobrý, máš velkou šanci ukázat jim pravý opak. Jdi do toho! Věř svým pocitům a odhodlání! Vystupuj sebejistě, dívej se lidem zpřima do očí. Nejen ostatní, ale překvapíš i sám sebe.
Jsi největší bojovník na světě, dokážeš to. Srdce to dokáže.

KŘTY

Prosinec: David Petráš
Maximilian Joseph Voelker
Leden: Lucie Anna Šimoníková
Mikoláš Pavel Číž
Nikol Anežka Kadlecová
Únor: Gabriela Procházková
Tomáš Saňák
Sofie Marková
Anna Schmiedlová
Šimon Petr Adámek
Barbora Jana Adámková

POHŘBY

8.12. Marta Grebeníčková, 1939, Slavičín
13.12. Zdeněk Fiala, 1940, Slavičín
21.12. Zdeněk Struška, 1931, Slavičín
29.12. Jaroslav Barbořák, 1929, Divnice
3.1. Anděla Trllová, 1932, Slavičín
5.1. Anděla Urbánková, 1929, Luhačovice
11.1. Luboš Žák, 1989, Petruvka
14.1. Jaroslav Urbaník, 1965, Rokytnice
19.1. Anežka Kurtinová, 1957, Slavičín
23.1. Ján Miklánek, 1931, Slavičín
31.1. Marie Kuželová, 1939, Rokytnice
30.1. Marie Maléřová, 1930, Petruvka
2.2. Marie Andersová, 1929, Nevšová
4.2. Marie Ekartová, 1933, Slavičín
9.2. Katarína Juříková, 1927, Slavičín
11.2. Marie Valčíková, 1923, Slavičín
16.2. Marie Raková, 1938, Slavičín
23.2. Stanislav Lysý, 1926, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**
Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)
Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každou druhou (sudou) středu 9.00 - 11.00 a 13.00 - 16.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin
9.15 hodin
11.00 hodin
PO, ST, PÁ 18.00 hodin
ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

- 10.3. 1. neděle postní
17.3. 2. neděle postní
19.3. Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie
24.3. 3. neděle postní
25.3. Slavnost Zvěstování Páně
Den modliteb za úctu k počatému životu
a za nenarozené děti
31.3. 4. neděle postní
2.4. sv. František z Pauly
7.4. 5. neděle postní
8.4. sv. Albert
11.4. sv. Stanislav
14.4. Květná neděle
15.4. Pondělí Svatého týdne
16.4. Úterý Svatého týdne
Sv. Bernadetta Soubirousová
17.4. Středa Svatého týdne
18.4. Zelený čtvrtek
19.4. Velký pátek
Novéna k Božímu milosrdenství (19.-27.4.)
20.4. Bílá sobota
21.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Krátké citace v rámečcích ve spodní části stránek
jsou převzaty z knihy Jarmily Mandžukové
Každý den je nový začátek.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

16.3. - 22.3. Stejskalová, Borová J., Dvorská, Studénková M.,
Salvetová, Burešová
23.3. - 29.3. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková,
Pspotová J., Janoušková V.
30.3. - 5.4. Zlámalová J., Peniašková, Studeníková J.,
Lysáková M., Dubská
6.4. - 12.4. Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová M.,
Goňová J., Kovaříková M., Pfeiferová A.
13.4. - 19.4. Kozáčková L., Hudková V., Dulíková L., Ševčíková D.,
Žáková L., Štulířová, Bartošová

ROZPIS POBOŽNOSTÍ KŘÍŽOVÉ CESTY NA POSTNÍ DOBU 2019

8.3. Modlitby matek - Večeřadlo
15.3. Manželé
22.3. Děti
29.3. Charita
5.4. Farní rada
12.4. Muži
19.4. Křížová cesta venku
(sraz v 10 hodin na zastávce na Lukšíně)

POZOR!

Pobožnosti křížové cesty budou letos bývat také
každou neděli v 15 hodin v kostele

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde v neděli 21.4.2019 na Slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Uzávěrka bude v neděli 7.4.2019. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!